

Agustin Espinosa **Zločin**

Prevod i pogovor

ALEKSANDRA MANČIĆ

*Oda Mariji Ani
prvonagrađenoj u takmičenju za
nedepilirano pazuhu 1930*

Progovorimo o Mariji Ani i o njenim nedepiliranim pazusima.

Progovorimo i o Sudbini.

Agustin Espinosa, čistač senkrupa za nezgodne snove.

Agustin Espinosa, kolekcionar neprebrojnih ljiljana.

Zaljubljen u Mariju Anu.

Jahač njenog jedinstvenog međunožja.

Marija Ana dvoumi se između svoja dva Agustina.

*Da li će poduhvat da se završi raskidanjem prijateljstva, kao u starim pesmama:
VRAĆAM TI RUŽU, POBEDA JE TVOJA!*

Ali ostaviti 3114 dobro poznatih dlaka da bi bilo izmišljeno 489+489 zaboravljenih dlaka – da bi one bile otkrivene – već je stvar za pustolove današnjice.

Marija Ana nikada nije kupovala žilete.

Marija Ana imala je po 489 dlaka ispod svakog pazuha.

To su videli i kolekcionar, i čistač senkrupa.

*Svaki od njih potom se vladao isključivo po
sopstvenoj volji.*

Tako je bilo.

Nakon što sam se uspuzao uz trbuh Marije
Ane, bez ijedne borice.

Pre nego što se kap znoja koju sam popio iz
njelog pupka potpuno osušila.

Zato da bih pobegao od njene desne dojke.

Nakon što sam prešao na njenu levu dojku.

Kako da otkrijem svoju oazu na Zapadu:

Desno nedepilirano pazuhu Marije Ane.

Kako da otkrijem svoju oazu na Istoku:

Levo nedepilirano pazuhu Marije Ane.

U ustima me još golica ježoliko pazuhu koje je Marija Ana otkrila kada je podigla desnu ruku, i kličem od radosti što mi se pokazao taj lepi uplašeni jež.

U očima još čuvam prvi problesak crne zvezde koju je Marija Ana upalila kada je podigla levu ruku, i kličem od radosti što mi se pokazao taj lepi rasplamsali jež.

Od esencije znoja tvojih pazuha, Marija Ana, proizvodiće se integralni parfem koji će uništiti sve sadašnje parfimerije na svetu, i upropastiti sve buduće podzemne industrije parfema.

Od ružičasto-mahagoni kombinacije ispod tvojih nedepiliranih pazuha, Marija Ana, napraviću meko gnezdo u kojem će moj jezik ležati na jajima svojih najdragocenijih časova.

Svaka dlaka, pa čak i svaki komadić dlake ispod tvojih pazuha, Marija Ana, zna neku novu reč kojoj će

poučiti moj bezmalo nepismeni ud koji tek treba da upozna svih 489 petogodišnjih dlaka.

Svaki stoti, pa čak i svaki hiljaditi deo kvadratnog centimetra tvojih pazuha sačuvaće uspomenu na moje zube šegrtu u griženju nedepiliranih pazuha.

Samo zahvaljujući tvom jedinstvenom primeru, rutava devojčice, kuća Žilet prodaće, tokom 1931. godine, deset miliona žileta za brijanje manje, i moći ćemo da vodimo razgovore o pazusima raznih gerli i kokota.

Samo tvoja pazuha, Marija Ana.

Ne očekuj ništa od svojih dojki, previše blisko postavljenih da bi ovekovečile ono večno i istinito.

Ne očekuj ništa od svojih butina, koje pod šavom na crnim čarapama postaju još poželjnije.

Ne očekuj ništa od svojih bokova kao u carske kobile.

Ne očekuj ništa od svog trbuha, koji je učio kako da se zaobli od neke prilično ružičaste školjke.

Ni od svojih usta.

Ni od svog vrata.

Ni od svojih nogu, uvek dragovoljno u crnini.

A još manje od svog međunožja, koje liči na tek ispilelo zvono.

Samo tvoja pazuha, Marija Ana, donela su ti prvorodenu odu, i donosiće ti nove hvalospeve.

Nad tvoja dva crna izvora nadneće se svaki novi muškarac Evrope.

Napiće se jedino onaj ko bude morao piti: upućeni u nerazmrsiva milovanja; istinski lovac na nedepilirana pazuha.

Njih radi, milovaćeš kljunove zvezda i sapi oblaka, Marija Ana. Opraštaćeš se od prijatelja na kraju mola, ili kroz prozore na vozovima, sa brodskih paluba ili sa ivica perona.

Pozdravljaćeš se sportski, kao što si naučila na fudbalskim terenima.

Dohvataćeš najviša gnezda i skidati slike, istežući telo do najistegnutijeg istegnuća.

U drugim prilikama, biće dovoljno da ih samo ljupko pomiluješ po kolenima.

(1931)

Venčano odelo

Braulio je jednoga dana zadržao pogled na plavoj kosi i plavim očima Mis Iks. Toga dana, u svom dnevniku veselo je zabeležio: „12. april 1929. Mis Iks pojavila se u mom životu. Od danas ću s većom sigurnošću koračati svetom. Imam dve nebeske lampe, za đavolje zasede. Imam more od zlata na kojem srećno mogu doživeti brodolom kao nekakav princ iz bajke. Imam verenicu od stotinu dvanaest centimetara, koju ću moći da ostavim u kovčegu u brodskoj kabini kad mi se prohte da putujem sam. Ili da je odenem kao Alzašanku, za poklon od Božić Bate našoj budućoj deci, koja neće znati da je to njihova prerusena mama, sve dok im jednoga dana ja ne budem maltene dirnuto rekao: Draga moja deco, izgubili smo lutku koju nam je poklonio Božić Bata.“

Kad je ovo napisao, Braulio je naručio venčano odelo. Njegov višednevni nemir vrteo se oko dve reči: „venčano – odelo“. Ta nalepnica išla je pred njim postojano poput senke čoveka koji hoda leđima okrenut suncu. Donosila mu je nove brige i nevolje. Braulio nije umeo da objasni kako se dve reči od kojih je svaka za sebe savršeno jasna – venčanje, odelo – kada se povežu, tako stope i pomešaju da bacaju mračnu senku. Venčano odelo pratilo ga je u večernjim šetnjama po luci. Verno ga je čekalo da završi sastanak sa Mis Iks. Vrtelo se oko

njega kao umiljat pas, mašuci repom – venčanim repom. Čak je i usred noći zavijalo – venčano odelo!! Venčano odelo!! – neodređeno tajanstvenim jaukom prekidajući njegove nedvosmisleno predbračne snove.

Braulio je već s više radoznalosti iščekivao dan venčanja, dan kada će stići njegovo venčano odelo. Jer, svi njegovi odgovori na jedno jedino pitanje – kakvo će biti venčano odelo? – bili su nejasni, rasejani, nerazmršivi. Naime, tek kada bude otvorio kutiju u kojoj će stići njegovo venčano odelo, dobiće istinski odgovor.

Život je nastavio da teče niz korita znana iz mladosti. Ni kabare. Ni popodnevene ljubavi. Ni sportska radoznalost. Njegovih šesnaest godina tražilo je sasvim detinjasta iznenađenja. Sećao se mornara iz mora nemačkih, francuskih, italijanskih, ruskih, engleskih kataloga. Njegova crvena olovka podvlačila je one reči čija su značenja bila nepoznata. Onda bi sa zagonetnim izrazom ispisivao beleške koje su iz dana u dan postajale sve duže i duže, a račune je potom plaćao anđeoski staratelj, gunđajući. Između narudžbine i isporuke nemačkih, engleskih, francuskih, ruskih, italijanskih kutija, za Braulija su se otvarale zgrade između kojih je podsvest najsmelije trčkarala. Tamo gde su svet njegove imaginacije naseljavale zbrkane boje i oblici.

Specchio convesso?

Needles?

Geldshrank?

Gold wigs?

Chaînettes d'or?

Échinons?

Galabieh d'argents?

Spiegel?

Hemd?¹

¹ Specchio convesso (*ital.*) ispupčeno ogledalo; needles (*eng.*) igle; Geldshrank (*nem.*) sef; gold wigs (*eng.*) zlatne perike; chaînettes d'or (*fr.*) zlatni lančići; échinons (*fr.*) kutijice; galabieh d'argents (*fr.*) galabija ukrašena srebrnim nitima; Spiegel (*nem.*) ogledalo; Hemd (*nem.*) košulja. *Prev.*

Mis Iks jedne večeri nije došla na sastanak. Umes-
to nje, pojavio se neki gospodin u crnom kaputu, oz-
biljan, ukočen; izgledao je kao svedok upravo pristigao
sa dvoboja kojem je prisustvovao u cik zore. Braulio je
saslušao sledeće reči, izgovorene glasom iz gramofona
u lokalnoj sirotinjskoj kafani: „Gospodine: Mis Iks ne
može da dođe na večerašnji sastanak sa vama. Srce joj
je neopozivo stalo prošle noći u ponoć. Čitulje neće bi-
ti deljene.“ Pa je tutnuo Brauliju u ruke zlatnu kovrd-
žu u nebeskoplavoj staklenoj kutijici.

Neutešan, nezadovoljan tim stanjem poluudoviš-
tva u kojem ga je ostavila smrt Mis Iks, Braulio se na
prvi mig svetlosnih reklama vratio svojoj momačkoj
kući.

Kad se probudio, sledećeg dana, shvatio je da mu
tajanstveno pseto od prethodnih dana te noći nije re-
metilo san.

Tada je razumeo da je sa gubitkom device njego-
vo devičansko venčano odelo isplovilo ka drugim zve-
zdama.

(1929)

Sadržaj

<i>Oda Mariji Ani, prvonagrađenoj u takmičenju za nedepilirano pazuhu 1930</i>	7
<i>Venčano odelo</i>	11
Zločin	15
Proleće	23
Leto	37
Jesen	45
Zima	55
Epilog na ostrvu prokletstava	67
Dar-mar kuća. Nadrealistička farsa	73
Prolog	77
Prvi čin	83
Treći čin	90
Epilog	104
Aleksandra Mančić. <i>Espinosin Zločin između emocija i politike</i>	105